

[Gade]

fald indtil nu ikke er så mange, der vil delta-ge i debatten om en forbedret samfundsrepræsentation på disse to områder, der på lidt længere sigt kan være vigtige. Det er de for SF, men så vidt jeg kan forstå, må de også være vigtige for et parti som socialdemokratiet.

Vi vil støtte VS' ændringsforslag.

Wilhelm (VS):

Hele ordningen med samfundsrepræsentanter i bankernes bestyrelser var et socialdemokratisk flagskib. Det var simpelt hen den eneste lov, man fik gennemført under den smalle venstreregering, som var imod den daværende regerings ønske, og det blev der sagt ikke så lidt om dengang. Men det, vi kender til ordningen siden, synes jeg ikke kan tale for, at den består, i hvert fald ikke uændret.

Vi har set, at disse samfundsrepræsentanter er bundet af tavshedspligt på alle leder og kanter, og at de har loyalitetspligt over for pengeinstituttet. De må ikke sige noget som helst. Vi har haft konkrete eksempler på, at samfundsrepræsentanten på linje med den øvrige bestyrelse er blevet sigtet af bagmandspolitiet. Vi har haft konkrete eksempler på, at samfundsrepræsentanten har måttet vedtage en skattebøde på pengeinstituttets vegne uden at have lov til at rapportere det tilbage til ministeren. Vi har konkrete eksempler på, at samfundsrepræsentanten under udsigt til at modtage et pænt ben af et stort pengeinstitut har anbefalet, at hans pengeinstitut, et lille lokalt et, skulle fusionere med det store imod lokalbefolkningens ønsker osv.

Når de ting er kommet frem overhovedet, skyldes det ikke – som den konservative ordfører formodede – at man har en dygtig presse, som beskytter sine kilder. Det er en del af forklaringen, men det er også en del af forklaringen, at der er nogle, som har brudt deres tavshedspligt i forbindelse med skattebøder og den slags ting; ellers havde vi ikke anet, hvad der foregik vedrørende disse samfundsrepræsentanter.

Det korte af det lange er, at de ingen rettigheder og ingen pligter har. De sidder der, og de får en masse penge for det og bliver betragtet som offentlighedens repræsentanter, men offentligheden aner ikke, hvad de laver,

og de har ikke selv lov til at fortælle noget om, hvad de laver.

Nu har denne diskussion om samfundsrepræsentanterne stået på i 7 år, og i samfulde disse 7 år har vi sagt fra VS' side, at vi vil godt være med til at bevare disse repræsentanter, at vi heller ikke stiller store krav til deres virksomhed. Vi tror f.eks. ikke meget på, at det er muligt med en kapitalistisk pengeinstitutstruktur og en kapitalistisk økonomi i øvrigt med nogle samfundsrepræsentanter at få styring på kapitalinvesteringer og den slags ting. Det tror vi såmænd ikke, men vi mener, at lavere krav til samfundsrepræsentanterne er mere realistiske og i og for sig også kunne være nok til at begrunde deres eksistens. Det er altså ikke styringskrav, men alene det at vide lidt om, hvad der foregår, hvad de bruger deres mandater til i disse pengeinstitutbestyrelser. Det er, hvad vi har foreslået her.

De ændringsforslag, der foreligger om samfundsrepræsentanternes rettigheder og pligter, går ud på, at de skal indberette, men siger ikke spor om pengeinstituttets politik i virkeligheden. De skal kun indberette om, hvad de selv har brugt deres mandater til på offentlighedens vegne. Andet og mere er der i virkeligheden ikke krævet, bortset fra at de også skal stille sig til rådighed for lokalbefolkningen i meget begrænset omfang, hvor man kan komme og spørge dem til råds om ansøgninger, eller hvad det nu kan være, man har af ønsker og ideer og interesser at varetage i forbindelse med pengeinstituttets politik.

Jeg synes, det er overmåde begrænset. Der er, som SFs ordfører sagde, intet, som tager sigte på en egentlig styring af bankernes dispositioner, men alene et sigte mod at få en lille smule indsigt – ikke engang så meget i, hvad der foregår generelt, som i, hvad disse såkaldte samfundsrepræsentanter foretager sig. Andet og mere er det ikke. Det må være et minimumskrav for os, hvis denne ordning skal opretholdes, for ellers er den, som vi har sagt masser af gange, en gidselordning, der lægger gift for alt, hvad man kunne kalde demokratisk kontrol, og i den forstand er den værre end ingenting. Det er en pamper- og en gidselordning, hvis ikke der som et minimum kommer disse rettigheder og disse forpligtelser til at rapportere lidt om repræ-